

Lupta pocăinței

(50, 154)

1. Vi - a - ța se pâ - răș - te. Căci greu se că - ieș - te. De

136

(83)

par-c'ar fi sfâr - și - tă. Iu - bi - rea'n cer toa - tă, Și

mân - tu - i - re nu e. A - șa ni se pa - re! Dar

tot prin as - tea toa - te Dum - ne - zeu e'a - proa - pe.

2. Și după El noi jelim Când singuri ne simțim,
 Și dorim să Îl vedem Și în veac să-L ținem.
 Ca Iacob când s-a luptat Cu sufletu-ntristat!
 Dar când lupta a trecut Israel s-a făcut.

3. Fără Domnul aicea Tristă e căința,
 Că prin pustia asta E tot greu a umbla.
 Și ca rătăciți umblând Și lacrimi noi vărsând,
 Căci când nu ne-ar mângâia Cu bunătatea Sa.

4. Domnul pe-ai Săi alege Și dar le cinstește,
 Și după întristare Ajung fericire.
 Ca ploaie a Sa milă Le varsă-n inimă,
 Prin lumea-ntunecată Sus la cer îi poartă.

5. Cum atuncea inima Degrab s-ar îndrepta,
 Când El a Lui sarcină Pe noi o reazămă.
 Aminte să ne-aducem Că treabă s-o purtăm,
 Precum și El a purtat Pentru'al nost păcat.

6. De-aceea El voiește Acum să ne învețe,
 Că ori prin ce vreme rea Noi să putem răbda.
 Până când El roua Sa Peste noi va lăsa,
 Și-a înflori pustia Ca toată câmpia.